

Cunoașterea lui Dumnezeu nu se transmite genetic

Joi, 29 martie 2007

Gili Cârstea

Dumnezeu S-a descoperit destul de clar poporului Său pe parcursul marii controversate. Dacă ei ar fi fost serioși, conștiințioși și decizi să predice lumina trimisă, diavolul nu ar fi avut niciun succes, indiferent de extinderea sau forța artei lui în amăgire.

Noile descoperiri cerești au trebuit să țină pasul cu disponibilitatea poporului de a înainta în lumină, ceea ce a produs multe hopuri, amânări, reveniri și așteptări în lucrarea lui Dumnezeu de a finaliza legământul cel veșnic cu o generație a poporului Său.

În plus, munca de convingere trebuia reluată cu fiecare generație nouă care se ridica pe scenă. Din păcate, adevărul, credințioșia și consacrarea nu se transmit genetic. Duhul Sfânt a fost nevoit să reia munca de convingere de la capăt cu fiecare nou membru al poporului lui Dumnezeu, cu o reșezare a vechilor adevăruri, astfel ca lumina nouă să poată fi ancorată pe o platformă solidă.

Fiecare nouă generație a fost pusă în fața marelui conflict dintre Hristos și Satana, să facă o alegere și apoi să pășească mai departe în lumină spre scopul lui Dumnezeu.

Istoria arată însă că, de cele mai multe ori, generațiile noi nu au preluat comoara de cunoștințe a generațiilor precedente. Raportul biblic vorbește despre o astfel de situație tristă:

„Tot neamul acela de oameni a fost adăugat la părinții lui, și s-a ridicat după el un alt neam de oameni, care nu cunoștea pe Domnul, nici ce făcuse El pentru Israel” (Jud 2:10).

Adică, „nu cunoștea pe Domnul” din experiență, căci din auzite știau foarte bine ce se întâmplă cu ei și de unde vin. Experiența cu Dumnezeu, cunoașterea Lui, nu se transmite genetic și nu pot fi stocate, precum informațiile, pentru generațiile următoare. Aceasta este o experiență individuală, acceptată în cunoștință de cauză și practică direct, fără intermediari sau consilieri.

Cu excepții rarissime, generațiile care s-au ridicat și care nu cunoșteau pe Domnul au urmat un tipar constant: „Copiii lui Israel au făcut atunci ce nu plăcea Domnului, și au slujit Baalilor. Au părăsit pe Domnul, Dumnezeul părinților lor, care-i scosese din țara Egiptului, și au mers după alți dumnezei, dintre dumnezeii popoarelor care-i înconjurau; s-au închinat

înaintea lor, și au mâniat pe Domnul. Au părăsit pe Domnul, și au slujit lui Baal și Astarteelor” (Jud 2:11-13).

Această situație tipică, constantă, ridică o întrebare tulburătoare: Ce garanție avem că generația de astăzi a poporului lui Dumnezeu nu repetă acest arhetip de idolatrie necunoscută, subtilă?

Sușținem că am preluat credința și moștenirea doctrinală a pionierilor noștri, pe care Dumnezeu i-a scos din Egiptul protestantismului degenerat, făcând din ei o lumină pentru neamuri. Am preluat biserica ridicată de ei, și ne mângâiem cu gândul că ducem mai departe misiunea încredințată lor, adică întreita solie îngerească.

Ce ne facem dacă raportul vremii noastre ne va caracteriza ca fiind „un alt neam de oameni, care nu cunoștea pe Domnul”? Ce ne facem dacă vom fim puși acum în fața acuzației teribile că „ați părăsit pe Domnul, Dumnezeul părinților voștri, și ați mers după alți dumnezei, dintre dumnezeii popoarelor care vă înconjoară; ați slujit lui Baal și Astarteelor”?

Al treilea Ilie doar în acest context are ceva de făcut; altfel, pentru ce ar fi nevoie de lucrarea lui? Solia Martorului Credincios doar în acest context are sens. Doar un om nenorocit, ticălos, sărac, orb și gol poate sluji lui Baal și Astarteelor și în același timp să creadă că slujește lui Dumnezeu.

Cred că ați observat nuanța formulării din Judecători cu privire la închinare. Când alegi să mergi după „dumnezeii popoarelor din jur” nu faci altceva decât să slujești lui Baal și Astarteelor.

Când declari că toate bisericile creștine se închină aceluiși Hristos – deși comun este numai numele, în timp ce descrierea este șocant de contradictorie – nu este o dovadă elocventă că mergi după dumnezeii popoarelor din jur?

Cum se face că nu înțelegem conflictul etern dintre Dumnezeu și poporul Său, repetat în Scriptură aproape obsedant? În timp ce ei susțineau cu mândrie: „Noi Te cunoaștem, noi, Israel” (Osea 8:2), Dumnezeu Se plângea mereu: „Israel nu Mă cunoaște” (Isa 1:3).

Acest joc al orbirii s-a repetat în fiecare generație fără prea multe excepții, ceea ce ne-a făcut să ajungem astăzi aici. Reușiți să auziți laudăroșia laodiceană („noi Te cunoaștem, noi, Israel”) reverberând la nivelul oricărei activități a bisericii noastre? În același timp, percepeți cumva tânguirea cerului („Israel nu Mă cunoaște”) în solia neprihănirii lui Hristos, refuzată și anatemizată de peste un secol?

Doar când se va întâmpla acest lucru va fi posibilă pocăința la care suntem chemați în Apocalips 3, și doar schimbările produse de o astfel de pocăință vor aduce Ploaia Târzie și Marea Strigare pe care le invocăm cu atâta perseverență. Fără acest gen de pocăință, suntem vulnerabili la tot felul de redeșteptări false, și ușor de angajat în orice activități lumești nefolositoare.